

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 51. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558581024/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

eders Tjeneste; men idag har jeg idetssted maattet følge ham til den sorte Grav histoppe i Kirken.» Carl taug nu og gav sine Taarer frit Løb.

«Havde du en saadan Mand til Læremester og havde du ham saa kjær, som jeg seer, – sagde Greven og klappede ham paa Kinden – saa vil du vist ogsaa tjene din Herre og Vaabenmester huld og tro.» Nu spurgte han Carl om hans Navn og Byrd, og da han hørte, Drengen var af god Slægt, og saa hans brændende Lyst til Ridderstanden og hans besynderlige Hengivenhed for Kongen, som han dog aldrig havde seet, lovede han sig ret meget af ham og tog ham uden Betænkning i sin Tjeneste.

«Saa er jeg da nu virkelig eders Kertesvend? ædle Herre!» spurgte Carl, inderlig glad, og kyssede Ridderens Haand; og da Grev Albert bekræftede det og strax satte ham i Arbeid med at gaae Kammermesteren tilhaande med Reisetilberedelserne, klappede lille Rigmor i de smaa Hænder; «seer du, Carl! – raabte han glad efter Drengen, som løb bort for at udføre sin Hertes første Befaling – nu har du ligesaa godt en Fader som jeg; – men jeg har dog tos, vedblev hun og løb hen i Hr. Yvalds Arme.

Den gode venlige Borgemester, som selv ingen Børn havde, men elskede Rigmor som sin Datter, og nødig gav Slip paa det kjære Pleiebarn, trykkede hende kjærlig til sit Bryst med den venstre Arm, medens han viskede sig hastig med den høire Haand over de buskede graae Øienbryn. «Tak for den Tid, I betroede mig hende, ædle Ridder! – sagde han bevæget til Faderen og greb det ene store Sølvbæger – gid det gaae hende saa vel blandt de Store ved Hove, som det hidtil er gaart hende blandt os Smaafolk her!»

«Tak for eders Æmhed og Kjærlighed for den lille egensindige Dukke!» svarede Grev Albert og stødte til med sit Bæger, medens han gav Fostermoderen et Vink til at føre Barnet ud. Dette skete dog ikke uden Indvendinger fra Barnets Side, hvorimod Fostermoderens Kjærtegn kun lider havde hjulpet, dersom de ikke kraftig vare bleve understøttede af Grev Alberts strenge Blik.

Forbauset betragtede Barnet sin nye Faders mørke Ansigt og syntes ikke selv at kunne begribe hvorfor hun med Eet blev saa stille og adlød.

«Har I kun ikke forkjælet mig Glutten med eders Godhed, kjære Hr. Proconsul! – vedblev Albert, da Barnet var ude – I er mig alt for